

[Ole Bjørn Kraft.]

hersker. Men kan vi ikke naa mere, vil ogsaa en Fastlæggelse af Priserne for de vigtigste Livsfornødenheder for Hjemmemarkedets Vedkommende være et Resultat, der vil betrygge Livsvilkaarene for den store Masse i vort Folk og bidrage til at forhindre den Ulykke, som et dybtgaaende socialt Skel vilde være. Hensynet til vort førende Eksporterhverv vil og skal ikke tilsidesættes. At det er nødvendigt under den ene eller den anden Form at løse denne Opgave for at undgaa andre og større Besværligheder, kan da ogsaa paaregnes forstaaet og godkendt overalt i det danske Landbrug, der føler sig solidarisk med Fællesskabet.

Der er i vort Folk en stor Virkelighedsans, megen Smidighed og Tilpasningsevne. Det vil ogsaa i den Tid, vi gaar i Møde, tage disse Evner i Brug og med sin levende Realitetssans tage alle de Forhold i Betragtning, der er bestemmende for vor Tilværelse som Stat, folkeligt og økonomisk. Vi har aldrig fornægtet vor geografiske Beliggenhed eller tilstræbt eller ønsket en Isolering fra det Europa og det Kontinent, som vi er forbundet med paa saa mange Maader og gennem Aarhundreder materielt og aandeligt har modtaget saa mange Impulser fra. Men vi har stede gjort det samtidig med, at vi udbyggede vort Fællesskab og vor Samhørighed med det Norden og den nordiske Kultur, med hvilken vi føler os saa uløseligt forbundet, og vor Frihed til at tage Beslutning har altid været den nødvendige og givne Forudsætning. Uden en saadan Frihed vil vort Samarbejde og Medarbejdereskab med andre heller ingenting være værd, vil vore Evner visne og vor Folkekraft svækkes.

Enhvert Folk, der værdsætter sin egen nationale Tilværelse, og som i sin Fædrelandsfølelse og sit Frihedssind ser sin Styrkes Kilde, vil umiddelbart forstaa dette. Det kan ikke her gøre en Forskel, om Landet er stort eller lille. I sine berømte „Taler til den tyske Nation“, da Preussen var besat af Frankrig, har Fichte, hvis Navn ogsaa det nuværende Tyskland ærer, givet et smukt Udtryk for denne Tankegang. Han taler om, hvordan et saadant stort Sind, den, der har faaet tildelt Ledelsen af en stor Del af Verdens Anliggender, vurderer dette Spørgsmaal, og han siger: „Det er

ligefrem umuligt, at et saadant Sind ikke ogsaa uden for sig selv, hos andre Folk og de enkelte, maa ære det, som i hans Inderste udgør hans egen Storhed, Selvstændigheden, Fastheden, Væsenets Egenart. Saa sikkert han føler sig egen Storhed og har Tillid til den, giver han Afkald paa at herske over usle Trællesind og at være stor mellem Dværge.“

Vi venter og tror, at det er ud fra en Indstilling som denne, det tyske Folk ønsker at handle i Forholdet til os. Vi føler os ikke mindreværdige over for andre Folk. Vi stræber efter med Fasthed at kunne bevare vort Væsens Egenart, vor Selvstændighed og vor Tilværelse som fri Nation mellem Folkene.

Bertel Dahlgaard: De følger, den europæiske Krigstilstand drager efter sig for Danmarks Økonomi og Finanser, gør det til en overmaade svær Opgave for Finansministeren at lede Finansstyrelsen saaledes, at der paa een Gang udvises den fornødne Dristighed i de Dispositioner, der tager Sigte paa Fremme af Erhvervslivet, og dog bevares et fast Tag i den finansielle og økonomiske Udvikling. Staaende midt i al Tidens Utryghed paa disse Omraader er det en stor Lykke, at Ministeren kan henvise til, at de danske Statsfinanser, indtil de overmægtige Begivenheder skyllede ind over vort Land, har været sunde og i mønstergyldig Orden. Det Statsregnskab og de Bevillinger, vi her behandler, er Vidnesbyrd herom. En Oversigt over de sidste ti Aars Statsregnskaber viser, at Driftsregnskaberne i disse Aar tilsammen har givet et Overskud paa ca. 130 Mill. Kr., som har kunnet anvendes dels til Afskrivninger paa ikke kurrante Tilgodehavender af forskellig Art, dels til Skabelse af en Driftsreserve paa 45 Mill. Kr., der dog er bundet i Statens Kapitalanlæg. Samtidig er der i disse 10 Aar sket en Forøgelse af Statens Formue paa op imod 200 Mill. Kr.

Men naar vi fra Statsregnskabernes faste Grundvold vender os mod den Fremtid, det er Finanslovens Opgave at afspejle, da slaar Utrygheden os i Møde. Det er mit Indtryk ved Gennemgangen af Forslagets Udgifter og Indtægter, at Budgetterne er lagt med saa stor Nøgternhed, som det overhovedet er muligt paa det